

ŠTEV. 15.

V LJUBLJANI, 30. MAJA 1939

LETO VIII.

za dijakinje

V letošnjo »Zvezdo« za slovo!

Ni si mogoče misliti na svetu lepših dni, kot jih ima mlado dekle. Še dvakrat lepše dni pa ima dijakinja v mladih dekliških letih. Vse je v cvetju, smehu in veselju. Ker je v njej samo pojoče življenje, odseva v žarkih notranjosti tudi ves svet okrog nje. Skrbi in tegobe življenja so pač na svetu, a to je še vse tako zelo daleč. Blizu je samo pesem mladosti, zdravja in moči. Ena kitica je lepša od druge. Tu in tam za nekaj časa lahki oblaki zakrijejo sonce veselja. Toda to je le za kratek čas, da potem sonce toliko lepše sije.

Dekleta nosijo nikdar izpeto pesem v srcu. Ta pesem se jim na obrazu zrcali v smehu veselja. Poglej jih doma, v šoli, na cesti ali kje na izletu v naravi! Povsod gre z njimi njihova mlada duša, ki se koplje v pesmi, veselju in lepoti. Tako mora biti in tako je prav!

Ni pri vsakem dekletu tako. Toda to so le redke izjeme. Morda so vzroki za to v njej, morda v razmerah. Na vsak način manjka taki mladosti najlepše. Za vse življenje se ji bo poznalo.

*

Dekliški duši Bog ni daleč. Njena duša je po naravi religiozna. Dovzetna je za vse lepo in dobro. Pravi vir vsega lepega in dobrega pa je Bog. Zato se dekletova duša tako rada odpira Bogu. Če je dom svojo dolžnost v dekletovi vzgoji napravil, potem se v šoli brez težav

nadaljuje. Iz iskrenega srca ji dan za dnem dušo osvežuje molitev, v kateri se posveča Bogu, ki razveseljuje njeno mladost.

Dekletova duša ne stremi za fantovsko revolucionarno samostojnostjo. To je dekletu tuje. Dekle ne sanja o upornosti in osamosvojitvi. Njena duša želi trdne opore izven sebe, hoče se nasloniti, hoče se navezati, ker ve, da se le na ta način more razvesti in razživeti. Dekletova najbolj trdna opora je Bog. Bog vse premore, Bog ne more odpovedati. Kakor se trta z oprijemalkami dviga kvišku po trdni steni, tako se dekletova duša oklepa Boga in se po njem vzpenja k lepemu in dobremu, po katerem hrepeni njeno dekliško srce. V vsakdanjih težavah je dekletu Bog močen stolp.

Dekle ne ljubi fantovske tvegavosti. Njena duša ni srečna, če se lovi v neurejenem ravnotežju. Dekle si želi varnosti. Najbolj varna je pri Bogu, Stvarniku in Očetu. Nekak čut naravne nebogljenosti pomaga dekletu, da laže razume in se laže vživi v nadnaravno nebogljenost, v kakršni smo pred Bogom vsi ljudje. Tako dekletova narava sama podpira njeno nadnaravno razmerje do Boga. V dvomih in vprašanjih dekliške duše ji je Bog varno zavetje.

Dekle ne ljubi suhe abstraktnosti. Njej se hoče toplega osebnega razmerja. To naravno danost njene duše polaga tudi v svojo vernost. Zato dekletova vera ni v nevarnosti, da bi se izgubila v abstraktni logiki. Dekle hoče k Bogu v toplem, pristrčnem in osebnem razmerju. To je pa tudi pravo evangeljsko razmerje do Boga. Takega nas je učil Kristus. Vernost brez toplote, pristrčnosti in osebnostne vezi je okrnjena in vodi v mrko pobožnost, ki ljudi od Boga odbija in stori mnogo hudega. Bog je ljubezen, je zapisal evangelist Janez. In v ljubezni je toplina, pristrčnost, osebnostna vez! Do vsega tega pride mož ali fant po zavestnem premišljevanju evangelija, dekletu je to že po njeni naravi dano!

Naravne danosti dekletove duše so religioznosti naklonjene. Toda svet, okolje, včasih celo lastni dom je po nekod zelo brezversko in materialistično nastrojen. Zato poskuša dati dekletu v zameno druge malike, ki bi ji nadomestovali Boga. Ta svet, to okolje ponuja dekletovemu hrepenenju po lepoti zunanjo in minljivo nališpanost.

*

Da bi dekliška mladost bila polna pristrčnega, brezskrbnega in nedolžnega veselja! Da bi dekliška duša v hrepenenju po lepoti, naslonitvi in varnosti našla pravzor lepote, moči in zavetja! Da bi dekletova naravna religiozna naravnost ne tavalala z slepečimi luči, marveč vedno živela iz moči tistega, ki prebiva v nepristopni luči! To so zaželeni ideali.

Za doseg te idealov more največ napraviti lastni dom s pametno vzgojo. Toda življenje mladega dekleta je tako kmalu presajeno iz

ozkih ograj domače družine v šolo, ki ni vsa popolnoma naklonjena dekletovim idealom. Pomislimo, kaj vse včasih en sam razred predstavlja!

Nekaj pa je na šoli, ki te tudi vodi k tvojim pravim idealom. To je kongregacija! Ta veže v skupno vez vsa mlada dekleta enih misli, ene volje in enih idealov. Pri sestankih daje umu podlago in volji trdnost. Z vso vzgojo navaja k molitvi, da se duša vedno bolj približuje Bogu. Z gojitvijo pogostnega obhajila združuje naravnost z Bogom. Kongregacija je živa vez občestvenega stremljenja k Bogu. Kongregacija je opora lastni poedini slabosti, pa je tudi vzpodbuda k vztrajnosti. Kolikokrat bi poedina omahnila, če je ne bi kongregacija držala! Kolikokrat bi opešala, če je ne bi kongregacija k vztrajnosti priganjala!

Pisana vez kongreganistinj je »Naša zvezda«. Letos je bila dekletom prav posebno dobrodošla. Lepa oblika, polna vsebine! Veliko je storila. Njen vpliv je segel daleč izven kongregacije do deklet, ki so se osebnim vplivom v kongregaciji izmikale. Bog bodi zahvaljen za vse to!

Zdaj pa ostane samo še eno: vztrajati in zopet vztrajati pri osebнем Marijinem vzoru. Kakor in v kolikor njo posnemamo, tako se približujemo Bogu, ki nas je zase ustvaril, da bi oznanjali božjo slavo in bili popolnoma srečni!

*

Ni si mogoče misliti na svetu lepših dni, kot jih ima mlado dekle. Še dvakrat lepšo mladost pa ima dekle, če njeno mladost razveseljuje Bog in jo vodita Marija in cerkev.

Pavel Slapar.

Na Brezjah

*Luč voščenih sveč ožarja prostor,
vre kadilo kot oblak v oltarju;
duh se dviga k milostni Podobi.
Verna prošnja in boječa pesem.
K Materi so se zatekla deca.*

*Saj jih ljubi, pa bi jih ljubila
še z ljubeznijo veliko večjo;
pa ti vedno čakajo na čudež,
ki je delo večne le Modrosti.*

*To vedó, da žito ne pozebe,
akoprav pod snegom spi čez zimo.
Enega pa ne vedó nikoli:*

*Mati vsako prošnjo v toplem srcu
hrani kakor njiva kal ozimno;
dâ ji zrasti sad o pravem času.*

Silvin Sardenko.

Grivški:

Trpko slovo

V maju in juniju se na gimnazije preselijo sodni dnevi. Po vseh učilnicah in hodnikih lazijo resni, zaskrbljeni in nervozni obrazi. Izpraševalne komisije vršijo svoje krvave sodbe, brskajo tajinstveno po mladih možganih, pišejo in brišejo, izpuščajo in odpuščajo, prihajajo in odhajajo. Zmešnjava sodnega dne je podobna tem tednom.

Pred vrati na hodnikih čakajo obsodbe zvicane duše. Nemirno listajo po knjigah, prisluškujejo pri durih, ugibajo vprašanja, nervozno stopicajo gor in dol ter čakajo trenutka, od katerega zavisijo ne le srečne počitnice, temveč tudi srečna bodočnost. Ko se vrata odpro, se usuje okrog došleca kopica mladih. Kar nič besed ni treba: tako zgovorne so postale oči, ki se bliskajo v veselju ali pa meglijo v solzah. Vse čitaš na teh obrazih: jezo, zadovoljnost, razočaranje, zavist, oholost in zagrenjeno sramoto.

Doma pa štejejo mamice dolge ure, hodijo k oknu, pošiljajo poizvedovat, trepetajo v skrbeh za otroka, ki hoče v svet z dokumentom, da je zrel in za življenje sposoben. Vse mesto je postalo ogromen radio-aparat, ki uro za uro razglaša nove vesti z bojnega polja, kjer udarjajo uma svitli meči.

Med to zmešnjava stopa počasi in umerjeno profesor Marko. Pet in trideset let je preživel za katedrom. Risal je na tablo geometrične like in prenašal v razrede fizikalne aparate. Petintridesetkrat je bil pri maturi, tudi vojnim maturam je bil priča. V starih katalogih brska po starih znancih. Vsakemu je pripisal njegov stan in stalež. Z matematično natančnostjo je izračunal, koliko učencev in učenk je šlo v življenje, polnih lepih upov in visokih načrtov. Profesorjev je bilo izmed teh sto osemdeset, zdravnikov šest in sedemdeset, visokih uradnikov nad sto, duše jih pase več kot dve sto, pri železnici, pri pošti, mornarici jih je nič koliko, ta in ta se je poročil, drugi je umrl — ogromno je njih število, ta je postal celo minister, oni je propadel, dosti se jih je zgubilo v življenju, o nekaterih ni več sledu.

Domisli se vsakoletnih obletnic maturantov in maturantk, ki so se že postarali. Solze mu stopijo v oči, ko gleda to veliko procesijo ljudi, ki še v poznih letih ni pozabila hvaležnosti do njega, starega šolnika. Kot stari ded sedi sredi med njimi in kramlja o lepih časih, ki so bili, pa jih ni več. Jih ni več! Moderna mladina ne pozna več hvaležnosti, le uslug hoče in prizanesljivosti, dobro srce zahteva od svojih učiteljev, sama ga pa nima.

Pet in trideset let! Dovolj jih je. Vid mu je opešal, noge so mu postale težke, glas se mu je začel tresti in tudi roke se mu tresejo, da ne more več popravljati nalog. Profesor Marko je vložil prošnjo za upokojitev. Še to leto! Kar živeti se ni mogel v misel, da je to njegova zadnja matura. Skrbno je sestavil vprašanja, podrobno jih je obdelal, vestno je pretehtal zmožnosti svojih dijakov, oddelil jim je primerne naloge in pazljivo spremljal njihove odgovore. Za vsakega se je boril in vsem je pomagal do srečnega konca.

Ko je končal z zadnjim, je vesel prišel v konferenčno sobo. Globoko se je oddahnil in vdano sporočil kolegom: To je moja zadnja matura! Iz pisarne je stopil direktor ter mu slovesno izročil dekret o upokojitvi. Gospoda v zbornici je umolknila. Odprl je papir, roke so se mu tresle, pomaknil je k očem naočnike in čital. Steklena očala so porosela od solz.

Molče je šel v kabinet. Obrisal je ravnila, uredil šestila, pobožal kocke in sprašil aparate. Vsakega je ljubeznivo pogladil in se tiho poslovil od svojih ljubljencev, ki so bili pet in trideset let priče njegovega dela. Skrivaj

je zavil v razrede. Nepremično je stal ob katedru, gledal na prazne klopi, odprl predal, izpraznil miznico in se spoštljivo odkril staremu križu na steni. Opotekel se je do vrat, se obrnil in s tresočim glasom zaklical: Z Bogom!«

Zvečer so abiturienti slavili odhodnico. Povabili so tudi starega profesorja Marka, pa ni prišel. Doma si je zagrebel sivo glavo v tresoče roke in nemo zrl predse. Ura je tekla za uro, pa se ni premaknil s stola. Listal je po katalogih in tiho nagovarjal svoje bivše učence. Od vsakega se je očeto vsko poslovil, vsakemu je povedal, da gre v pokoj, ker je star in upehan. Jutranja zarja ga je našla pri mizi. Vstal je, snel klobuk z obešalnika, prijel za palico, potihoma odprl vrata in počasi odšel v jutranji mrak.

Mesto je spalo. S cvetočih kostanjev so drsele na tlak rosne kapljice. V parkih so se zbudili ptički in začudeno gledali na starega skrušenega moža, ki je počasi stopal po ulicah v predmestje. V dalji je profesor Marko zaslišal vpitje. Obstal je. Vriski, petje in krik je postajal glasnejši. Po cesti je opletala gruča mladih ljudi. Opotekali so se, rjovel, kleli, divje kričali in se smejali. Med pijano gručo so bila tudi dekleta. Starček je nameraval zaviti v stransko ulico, da ne bi srečal zdivjane mladine. Težko mu je bilo pri srcu in sram ga je bilo pijanih ljudi. Hipoma pa je ustavil korak. Zazdelo se mu je, da sliši znane glasove. Krenil je na cesto in čakal. Vpitje je postajalo močnejše, vedno bolj razločno. Zravnal se je in stopil na sredo ulice. Prav pred njim je obstala gruča razdivjanih ponočnjakov. Ni se zmotil — bili so njegovi učenci — abiturienti. Stari profesor se je zdrznil. Dvignil je palico in bolešno zaklical: »Fantje, dekleta, da vas ni sram!«

Zatulili so vanj: »Kaj vas briga! Mi smo svobodni! — Mi smo mladi,« so rjovel ostali, »nam se hoče življenja, starci naj gredo v kot!« Pijana dekle je stopila pred gručo in zamahnila z roko: »Marš v penzijo!« Vsa tolpa se je zakrohotala in z vreščočim glasom zapela: »Kaj nam pa morejo...« Zasmehljivo in porogljivo so se valili mimo profesorja Marka in kričali: »V pezijo, v penzijo!«

Mestni reševalni avto je zjutraj pripeljal na dom starega profesorja Marka. Našli so ga ležečega kraj ceste. Po mestu se je raznesla vest, da je profesor Marko za slovo od šole prekrokal s študenti vso noč in pijan obležal na cesti.

Cukale:

Brat piše

Sestrice!
Meni je rana na prsih vzcvetela,
rana kot nagelj rdeč —
dolgo ne bo me bolela,
dolgo ne več.
Sestrice, zbogom!
Z Bogom še vsi moji dragi.
Tukaj ni bliska in groma ni več,
včeraj med sabo sobragi
danes smo dobri prijatelji,
štejemo zvezdice oznak ležeč ...

Sestrice!
Majniški mesec je vzel že slovo,
kakšen je dar za nebeško Gospo,
kaj ste ponesle Mariji?
Jaz sem podal ji rožo najlepšo,
jaz sem podal ji rožo najdražjo
iz same srčne krvi.
Zato pa Marijini angeli
pred božji me tron odneso ...

Sveti Anton, pomagaj!

Julka je s svojo mamo sedela v sobi. Radio je počasi zamiral. Vmes se je začul glas:

»Pomaranče iz Jafe so najokusnejše, polne vitaminov, sočne in zdrave. Vse leto boste zdravi in veseli, če boste uživali pomaranče iz Jafe. Kupujte torej izvrstne pomaranče iz Jafe...« Radio je spet oživel, zapela je harmonika, po sobi so se zibali glasovi mehke melodije.

»Mami, še eno pomarančo, mami!« je zaprosila Julka.

Mama ji jo je res dala. »Zdaj pa h knjigam. Najprej nalogo spiši, zatem se drugo nauči!« In je izklopila radio.

Julka je tako žalostno pogledala, da je bilo mami skoraj žal, da ji krade te prijetne minute. Pa se je le potajila in jo pobožala po laseh. »Za tebe gre, Julka. Ne vidiš, kako hitro se bliža konec šolskega leta? Zdaj moraš čas izrabiti. Če dobro napraviš, bova šli poleti na morje.«

Julki se je v hipu raznežil obraz. Kar vstala je in odšla v svojo sobico. O, poleti na morje, za to se že izplača.

Julka je sama v sobi. Vstopi se pred mizico, ogleduje zvezke, z očmi mrtve črke prebira, lista po knjigi. Na levi leži zrcalo. Dvigne ga in se zazre vanj. Mlado obličje zre pred seboj. Mehke ustnice se ji zdijo preblede. Toda oči, te so zares srčkane. Kakor dve borovnici črnijo in se skrivajo za dolgimi trepalnicami, da bi človek kar ugriznil vanje. Ne, prav prikupljiv obraz ima, to si je morala že večkrat priznati. In kadar se ponovno zazre v ogledalo, je sklep zmeraj isti.

V predsobi začuje korake. Sunkoma potisne zrcalo med knjige. V očeh ji trepeta strah, da bi morda mama ne prišla in jo takóle dobila brez dela. Za kratek čas ne ve, katere knjige naj se oprime. Matematike? ... Ah, bo že kako. Nalogo itak v šoli prepíše, drugega pa tako ni nič posebnega. — Francoščina? Kar zamiglja ji pred očmi. Včeraj je komaj zvozila. Jo je pa že tako profesor pestil, da je bilo od sile. Prav gotovo, samó mali kipec svetega Antona, ki ga je stiskala v žepu, jo je rešil. Bil je že zadnji čas. Soseđa ji je komaj še mogla zašepetati besedo, gotovo na svetega Antona priprošnja ... Pa kaj bi se bala. Saj je bila vprašana in zdaj vsaj za teden dni lahko počiva. — Zgodovina? Nò, to že lepše zveni. Samo ko bi bila pisana bolj zanimivo kakor na primer kakšnega Karla Maya roman, da bi človek z vzdihljaji obsipal junake, se sprehajal med divjaki po puščavi ... Sploh, da bi brali romane, mesto da bi se učili ...

Zagledala se je prédse v kipec svetega Antona. S smehljajem na ustnicah se je dvignila od mize. Saj bo sveti Anton pomagal. Tako dober je. Njemu se moraš priporočiti, preden greš v šolo, pa je. Dober je ta sveti Anton, gotovo te usliši.

In je zdrknila na divan in se zazrla v steno. Tam visi slika. Lovski pes grabi mladega zajca v grmu. Mimo prihaja ciganka, v naročju se ji cmeri otrok. Julka zre v sliko, nič posebnega ne najde. Iz navade gleda v njo. Trepalnice ji zmeraj bolj silijo na oči. Teža se jim večja od hipa do hipa. Že čisto ob moč so prišle. Tili spanec ji počasi zaveže oči ...

*

Drugi dan v šoli. Julka se v klopi nestrpno preseda. Tako lep dan je zunaj. Sonce siplje mehko luč skozi okno in jo vabi. Černo čaka, kdaj se ura pretoči. Minute se vlečejo v mučni počasnosti. Kar noče pa noče pozvo-

ni. Profesor sprašuje, nekam nataknen je danes, z ničemer ni zadovoljen. Julka se boji njegovega pogleda, bledordeča usta se ji premikajo v trepetu.

»Štepic Julka!« odjekne od sten.

Vsa bleda se zdrzne in vstane, oči ji široko razprte strmijo v profesorja, ki sprašuje z važno svečanostjo.

Julka kremži usta, domišlja si in gnete misli, vse do zadnjega kotička postrga po možganih, in odgovor je za silo. Prvi strah ji pade z duše.

Profesor namuza z glavo in zastavi novo vprašanje.

Mati nebeška, saj tega še vzeli nismo. Prav res da ne. Skuša izblebetati besedo v opravičilo.

»Imeli, dà, prav včeraj imeli!« Kar zažrè se profesor vanjo z očmi. »Hitro, prosim, če ne...«

Julka je zdaj v precepu. Odgovor, ali... Najrajši bi razprostrla roke in zakričala v obupu: »Ne vem, kar zgrabite me!« Soseba si prizadeva, da bi ji posodila tisto malo znanje, ki ga sploh ima, pa Julka ničesar ne razume. Kesanje, da se ni včeraj učila, ji ōrje po srcu; molk jo vsako sekundo bije strašnejše. Grozen občutek jo stiska v prsih, zadušiti jo hoče. Sramežljivo si gladi obleko, roka pobožno grabi za robec, v katerem tiči skrit mali kip svetega Antona. Hlastno se oklene te zadnje rešitve. Srce ji težko bije, temno se ji dela pred očmi... Sveti Anton, pomagaj! Samo eno pametno besedo, reši me, drugič se bom naučila...

Profesor pogleda skozi okno. Julka srečno ujame dve besedi. Bo. Le pogum, ni še vse izgubljeno! Oči ji zažive, spet laže zaduha...

Profesor pa ni zadovoljen. Še malo ne. Sunkoma dvigne glavo in zaseka vanjo z očmi. Še prodrl jo bo, tako oster mu je pogled.

Julki se krčijo prsti in grabijo svetega Antona za vrat v enem samem obupnem vzdihu: pomagaj, pomagaj... Samo še zdajle... Brez upa zmage se ozira krog sebe, v oči ji silijo solze, enkrat — dvakrat zahlipa in bruhne v jok.

Zdaj ima tudi profesor dovolj. »Sedi, lenoba!« Besno sikne z roko. »Rajši bi šel kamne klèpat na cesto kot take butce učit...«

Zdajci zabrni zvonec. Hvala Bogu! Profesor jezno odide.

Julka še zmeraj od same bolesti drhti. Ne more nič reči, nič misliti, tako je preplašena. Nežna postava trudno sede v klop.

»Saj nisi sama,« k njej tiho prisede Ivanka in jo tolaži. »Tudi meni se je tako zgodilo. Smo pač pod nesrečno zvezdo rojene, ne moremo nič za to,« se je skušala šaliti.

*

Tako je bilo zadnjikrat, ko Julka v šoli ni znala. Kipec svetega Antona je odslej puščala doma. Samo kadar se je učila, ga je še imela pri sebi. Nad vse pridna je postala. Nikdar si ji v šoli ni bilo treba otirati solz. Gladko je odgovarjala. Vsa srečna se je zmeraj ob koncu ure smejala, ko jo je profesor postavil za zgled: »Glejte, kako človek lahko priden postane! Posnemajte jo!« Še mati se je čudila, da je odslej doma kar sama sedla h knjigam. Sicer je bila radovedna, a vprašala je ni. Šele ob koncu leta, ko je Julka razpaljenih lic prihitela domov in ji navdušeno hitela kazat odlično spričevalo, jo je vprašala. Julke je bilo sprva malo sram, potlej je pa kar povedala. Mati se ji je ljubeznivo nasmehnila in prav prisrčno objela srečnega otroka.

Marija kliče

I.

Dete, v temi hodiš!
Pa da ni te strah?
Sámo sebe zvodiš
v trnje ali prah.

Če se zgrudiš v trnje,
mi zakrvariš;
če te prah zagrne,
čisto potemniš.

Primi mojo roko,
da te varno pot
vodim na visoko
mimo brezna zmot.

Glej, celo potoki
struge se držé;
in tako z otroki
moje so roké.

II.

Dete, tudi ti si
mojega rodú,
ali čulo nisi
mojega glasú!

Morda nisi znalo:
materin je glas?
Ni srce te gnalo
v materino vas?

Pa sedaj zvonovi
šmarnični pojó;
in pojo lesovi
daleč čez gorô.

Kamor stopiš, dete,
moj spomin ljubeč
plete mreže svete ...
Ne utéčeš več.

III.

Dete, dolgo tebi;
meni dolgo ni,
kar sta šli vsaksebi
poti najini.

Včasih ti na vratu
moj nedolžni znak
blesketal je v zlatu,
zraven moder trak.

Pa te je ovilo
drugo znamenje:
s temno svojo silo
kakor kamenje.

Naj odvozam težo
s tvojega srca,
dihnem vigred svežo
z mojega neba.

Dete, ali čutiš
materin navdih?
Zopet zdaleč slutiš
raj izvoljenih.

Stópava po ortu
v zlati majski dan,
na zelenem prtu
cvet je v cvetu tkan.

Zopet rože bele
te poznajo vse;
s prapori vesele
ti mahljájo vse.

Več ne hodiš v temi,
kot si šlo nekdam;
ti s cvetovi vsemi
danes moj si maj.

Silvin Sardenko.

Ko pa je Mara okrenila glavo, je zagledala nekaj takega, da je pozabila na golobe in vse drugo. In obstala je kakor prej pred cerkvijo San Marco, namreč brez besede.

»Doževa palača!« je ponosno razložila Katarina. »Vedela sem, da vam bo gotovo zelo ugajala. Očka, imponiramo ji!«

Res, stara doževa palača je s svojo rdečkasto marmorno krasoto rasla kakor iz tal; poznala jo je pač iz slik, a resnica je daleč prekašala vse slike in opise. Kakor pravljичni grad. Iz tal raste stebnik s šilastimi loki. Nad njim se pne druga galerija kakor krasne čipke; njeni vitki stebriči z dragocenimi okraski podpirajo stene nadstropja, obložene z rdečkastimi ploščami. In ploščata streha s stolpiči, ki skoz njo sije modro nebo!

»Kako vam je všeč, Mara Faller?« je želela hvale Katarina. »Kraj pred doževo palačo, kjer stojimo, pa je Piazzetta ali mali trg. Gotovo ste o njem že kdaj slišali, ne?«

Mara je samo molče pokimala, saj ni mogla najti primernih besed, a oči so ji bile kakor zamaknjene in to je Katarini zadostovalo. In dottore Morotti je bil usmiljen.

»Dete, dosti je imponiranja; naj si vendar malo oddahne! Gospodična Faller, bodo vaše moči kos še doževi palači?«

»Prosim, seveda! Saj že komaj čakam!«

»Avanti!« je Katarina že skakljala pred njima. »Vstopamo skozi Porta della Carta. Očka trdi, da njeno ime prihaja od objav, ki jih je republika tod nalepljala. No, očka, ali nisem tvoja učljiva hčerka?«

»Kar za čudo učljiva,« se je zasmel dottore Morotti.

Stopili so na čudovito in prostrano dvorišče. Okoli in okoli ga zapirajo stebniki bajne krasote.

»Zgodnja renesansa,« je rekla Katarina, z roko v loku zamahnila naokoli in očku navihano napravila poklonček.

»Neverjetno znanje!« je očka spet pohvalil.

»Kamor se bomo zdaj povzpeli, se imenuje Scala dei Giganti. Ime pa ni morda od velikanov, ki bi bili kdaj tod hodili, ampak od gospodov Marsa in Neptuna, ki stojita tule. Izklesal ju je Jacopo Sansovino, nekdanji beneški kipar in stavbenik.«

»Kar strmim nad vašo učenostjo.« Mara je bila vsa razigrana.

»Pač hčerka svojega očeta, kakor sem vam že rekla.«

»Kako pa se imenuje Vodnik, iz katerega si se nasrkala učenosti?« vpraša doktor.

»Ah, kaj, pojdimo naprej! Tukaj vrh stopnic so nekdanj kronali gospode dože. Klobuk dol, Mara Faller!«

Ta res kar nehote seže proti glavi in Katarina se je smejala kot škrat.

»Pozor! Zdaj smo na Zlatih stopnicah. No, le nikar se tako zbegano ne umikajte, saj so samo iz marmorja.«

»Samo iz marmorja,« hlastne Mara. »Zdi se, kakor da so tukaj pojmi premaknjeni.«

»Ne prekinajte me, Mara Faller, sicer bom svojo učenost pozabila. Stopnišče se imenuje zlato zato, ker so nekdanj smeli po njem stopati samo taki, ki so bili zapisani v zlati knjigi, to je plemiči ali nobili.«

Mara se je zasmejala. »Aha, torej ne plebejci kakor...«

VI. MEDNARODNI KONGRES KRISTUSA KRALJA.

Vsa Slovenija se pripravlja na letošnji kongres Kristusa Kralja, ki se bo vršil v Ljubljani od 25. do 30. julija. V prelepem spominu vam je še evharistični kongres v Ljubljani. Letošnje počitnice naj bodo posvečene pripravam na to veličastno zborovanje, kjer bodo Kralju sveta izkazali svojo vero in vdanost ne le Slovenci, ampak tudi vodilni katoličani iz raznih držav. Dolžnost kongreganistinj je, da se za ta kongres marljivo pripravite, zanj navdušite in z veseljem pomagate. Poskrbite z obilno udeležbo, da se bo ta visoki praznik primerno obhajal in rodil bogate sadove!

POČITNIŠKO ZBOROVANJE DIJAKINJ-KONGREGANISTINJ.

Po enoletnem presledku bo letos zopet počitniško zborovanje kongreganistinj, in sicer v samostanu šolskih sester v Šmihelu pri Novem mestu od 27. do 29. julija.

Program zborovanja je naslednji:

1. Predvečer: Cilj zborovanja: Vzgajaj sam sebe s tem, da posnemaš Kristusa.
2. Kongreganist in ljubezen do Marije.
3. Liturgično življenje.
4. Boj laicizmu (ločitev življenja od vere).
5. Katolicizem in slovenski narod.
6. Zgodovina kongregacij, kongregacijsko gibanje po svetu.
7. Samovzgoja. Kongreganistinja vzgajaj samo sebe v vesel aktivizem!

Pridigi pri maši:

1. Evharistično življenje.
2. Kristus — Kralj.

Zborovanje je namenjeno srednješolkam od nastopne 4. gimnazije dalje.

Odhod iz Ljubljane v četrtek, 27. julija ob 13.35.

Vrnemo se v soboto, 29. julija popoldne.

Natančnejši spored in ceno za hrano in prenočišče vam bodo naznanili gospodje voditelj.

Vodstvo dijaških Marijinih kongregacij.

V ZINGARICO!

Kar naenkrat zopet to ime! Koliko prijetnih spominov vzbudi, koliko veselja zdrami naša draga Zingarica. Letovanje se začne takoj po končani šoli. Posamezne kolonije se bodo vrstile kakor navadno do začetka šolskega leta. Treba je, da se pravočasno prijaviš pri svojem voditelju. Tam boš dobila natančne informacije glede časa, preskrbovalnine in glede podrobnega programa. Zamudnice naj si pa pripišejo samim sebi. Začnite pravočasno zbirati denar. Povprečna dnevna preskrbovalnina bo znašala okrog 12 din. Na veselo svidenje pod Stolom!

OBRAČUN IN PRERAČUN

Nekaj matematike ob sklepu lista ne bo nič škodilo! Pred vami leži petnajst številka »Naše zvezde«. Priznajmo, da bi lahko še lepše svetila. Soncu je res ne moremo primerjati, ker ji je manjkalo kalorij in močne svetlobe. Svetila je pa le in marsikateri mladenka je prižgala iskrico na njeni poti. Pisali so vanjo modri, skrbni možje, priznani književniki in pedagogi. Hvaležne jim morate biti za njihovo zanimanje, ki so ga brezplačno izkazovali kongregacijskemu gibanju. Tudi ve same ste po svojih močeh prispevale s sestavki in dopisi. Upam, da vas prestroga kritika ni odbila, saj je bila napisana z iskreno željo, da bi vas vzgojila in dvignila. Zadnji meseci so vas pritegnili k učenju, zato so prispevki izostali. Ne smemo pa ob sklepu pozabiti tudi vaših risb, s katerimi ste primerno okrasile svoje glasilo.

O počitnicah, ki vam jih iz srca privoščimo, boste našle dovolj prilik, da po svoji uvidevnosti in želji sprožite novemu uredništvu nove misli in nove predloge. Pri sestankih in zborovanjih nikar ne pozabite tudi svojega glasila!

Za uredništvom pa stoji zaskrbljena uprava. Preglavice ji delajo računi. Naročnice šteje in naročnino računa, pa ji ne gre skupaj kljub matematični natančnosti.

Z očitanjem ugotavlja, da je bila marsikatera naročnica »Micka Kovačeva, ki je list naročila, pa nič plačala!« Pred koncem leta je pa že treba urediti tudi račune! Zato naj poverjenice pritisnejo na naročnice in zaostalo vsoto takoj odpošljejo, ali pa prinesejo upravi. V poletni vročini pač ne more trpeti uprava zamrzlih dolgov.

Ob sklepu šolskega leta želimo ugodnih uspehov vsem, zlasti pa malim in velikim maturantkam. Prepričani smo, da vas uspehi ne bodo prevzeli, neuspehi pa tudi ne potrli. Ostanite zveste dobri, nebeški Materi, njeni kongregaciji, pa tudi »Naši zvezdic!

S temi iskrenimi željami zaključuje osmi letnik »Naša zvezda«.

Uredništvo in uprava.

IZ NAŠIH GREDIC

Kongregacija mariborske klasične gimnazije. Danes se oglašamo tudi me, kongreganistke iz Maribora. Mislite, da sploh ne živimo več, ko ni glasu od nas? Nikakor! Na kratko vam hočem poročati o naši kongregaciji. Višja kongregacija šteje približno 30 deklet. Res je naš krog majhen, toda pomisliti moramo, da naša kongregacija obstoja šele dve leti, a v svoji sredi imamo dekleta, ki se zavedajo vedno in povsod, da so Marijina dekleta, ki se z vsem mladostnim pogumom in ognjem borimo za svoje svetle ideale. Borbene smo. Med družbo, doma in v šoli, posebno pa med svoje tovarišice zanašamo marijanske ideje, s tiho in na zunaj nevidno borbo si osvajamo njih srca in pridobivamo njihovo zaupanje. Seveda pa skrbimo najprej tudi same za svojo izpopolnitev in za svoje posvečenje. Ko bi drage sestre videle naš tedenski sestanek! V soboto zvečer, nekatere kar iz šole, prihitimo v našo dvorano. Pred Marijino podobo pojemo, debatiramo, poslušamo govor g. voditelja, včasih nas obišče tudi kak tuji predavatelj. Kako prijetni so ti večeri in koliko bogatejše in veselejše se vračamo od sestanka domov. V Mariji gledamo svoje bodoče poslanstvo, poslanstvo žene in matere. Ona nam je edini vzor in vodnica na naši življenjski poti. Zavedamo se, da bo življenje od nas mnogo zahtevalo, da bomo morale zastaviti vse sile in moči, da bomo ostale zveste svoji Vodnici in zmagale same in okolico. — Vsako prvo soboto v mesecu imamo shod s pridigo in litanijami v cerkvi pred Najsvetejšim, v nedeljo pa skupno sv. obhajilo. — Pa tudi pri naši šolski maši je lepo. Iz tedna v teden raste število kongreganistk, ki pristopajo k mizi Gospodovi, in kar je še posebno razveseljivo, tudi naših drugih tovarišic.

Letos smo ustanovile tudi nižjo kongregacijo, saj tudi nižješolke ljubimo nebeško mater in hočemo biti Njeni dobri otroci. Trideset nas je, živahnih, razigranih, veselih, zato so tudi naši tedenski sestanki veseli. Najprej zapojemo kakšno Marijino pesem, nato nam g. voditelj poda vodilno misel. Nekatero tovarišico nam kaj dekla-

mirajo in — ne zamerite — še igramo se. Gotovo bi se tudi vi z nami od srca nasmejali, če bi videli naše igre in prizorčke na odru. Pa nikar ne mislite, da kaj zaostajamo za višješolkami! Zelo rade in v velikem številu pristopamo v nedeljah k sv. obhajilu in se z veseljem udeležujemo mesečnih shodov.

V želji, da se zberemo vsa slovenska dekleta pod Marijino zastavo pozdravljamo vse svoje sestre. P.

Dekliška dijaška kongregacija v Celju. Lepa, nad vse lepa je bila za našo deklško kongregacijo prva nedelja v maju. Dolgo smo jo nestrpnno pričakovale, se je bale in veselile in se z vso skrbjo pripravljale nanjo.

V soboto, 6. maja popoldne so se vršili zadnji »izpiti« za ona dekleta, ki so se skozi vse leto redno udeleževale kongregacijskega življenja in so izrazile željo za vstop v kongregacijo. V nedeljo že pred 8. uro je bila lična kapela šolskih sester napolnjena s kongreganistinjami. Med sv. mašo smo vse prejele sv. obhajilo ter prosile Boga, naj nas posvečuje in Marijo, naj nas vodi k Svojemu Sinu Jezusu, da bomo še močnejše pripravljene služiti vsemu, kar je lepega, kar je božjega v nas in v bližnjem. Po sv. maši je imel naš voditelj lep nagovor o pomenu kongregacije za dekleta in o dolžnosti kongreganistinj. Odločno so zazvenele besede naše predsednice in njene pomočnice, ki je klicala imena onih, ki naj bi bile sprejete, češ še je čas, da premislite in se svobodno odločite. Nad 20 dijakinj je bilo sprejetih med članice in nad 30 med kandidatkinje. Po sprejemu smo zapele slavošpev: Magnificat — moja duša poveljuje Gospoda.

Za popoldne ob 4. uri smo pripravile materinsko proslavo v čast naši zaščitnici, Materi vseh mater, in našim zemeljskim materam. Prvič smo nastopile pred javnostjo dijakinje-kongreganistkinje čisto same — in to v mestnem gledališču. Precej strahu je bilo v nas in skrbi, kako bo šlo, kako bo izpadlo; a tudi poguma ni manjkalo in naša odločna volja je bila: mora

uspeti. Gledališče je bilo zasedeno do zadnjega koticčka — kljub lepemu vremenu prve majniške nedelje. Sledila je točka za točko. Začel je kongregacijski tamburaški zbor. Da, to moramo posebej omeniti! Proslava je bila čisto kongregacijska. Vse nastopajoče osebe na odru — same dijakinje. Tamburaški zbor, ki je tako uglašeno izpolnil s svojim igranjem vse odmore in žel glasno priznanje — zopet sami dijaki-kongreganisti. Sledila je lepo podana deklamacija šestošolke Zvonke Heringove o vzvišenem poslanstvu naših mater. Nato rajan je kongreganistinj, ki so v mladostni razigranosti sipale cvetje na naše matere. Sledil je govor, poln globokih misli o poslanstvu naših mater, o poslanstvu onih mater v družini, ki ustvarjajo vedno nova življenja in o heroizmu onih duhovnih mater, ki v javnem življenju rešujejo duhovno življenje toliko mladih ljudi. V vse rastejo ob njej, ki je Mati vseh mater — ob Materi Devici. Govorila je osmošolka Marica Musarjeva. Simbolična vaja nam je na dovršen način pokazala, kako brezskrbno raste dekle pod vodstvom teh mater. Tema je zajela oder. Ožarjen je bil samo kip Marijin. K njemu je prihitelo 12 deklet v rokah z lučkami, ki so se borile s temo. K Njej, vzornici in priprošnjici so prihiteli in tu v zboru dvigale lučke — duše svoje — k Materi Devici in se izročale Njej, o kateri še ni bilo nikdar slišati, da bi koga v temi ali viharju življenja zapustila, če se je k Njej zatekel. Njo prosil pomoči. To je bila osrednja misel igre: »Madona v gozdu«, ki je sledila. Od matere zapostavljena hčerka Bogdana se bori za materino ljubezen, vsaj za drobtinico one ljubezni, ki jo je uživala pri materi njena mlajša sestra — Zlatka. A mati Bogdano odklanja, ob vsaki priliki ji da čutiti, da je samo nezaželjen gost pri hiši. Obe sestri, ki se srčno ljubita, silno trpita zaradi tega. Končno Bogdana s svojim heroizmom reši Zlatko in si s tem pribori materino ljubezen. Igra je bila po glavnih vlogah — po materi, Bogdani, Zlatki in ciganki Vronki tako dovršeno podana, da je bila pravo doživetje. Zato se po nekaterih dejanjih glasno priznanje v ploskanju kar ni hotelo poleči. Vse, ki so akademijo pripravljale, so dobile najlepše priznanje v splošni končni sodbi: »Kaj takega nismo pričakovali. Dovoščeno je bilo in tako lepo, kot smo malokdaj doživeli.« Igra je pripravila z vso skrbnostjo sestra Jolanda, kateri smo za njeno potrpežljivost in trud iskreno hvaležne.

Sestre! Razumele nas boste, da smo bile tega uspeha najbolj vesele me same. Ne zaradi pohval, ampak zaradi tega, ker je s tem uspehom in priznanjem dobila kongregacijska misel nove prijateljice med našimi materami in med vsemi onimi, ki so bili navzoči. In to smo želele. Za stvar, le za njo smo delale, se trudile in se žrtvovali.

Ljubljana. Tudi v našo mrtvo gimnazijo na Poljanah je prišel maj. Lepa Marijina slika v naši šoli je okrašena s pomladnim cvetjem. Vsako soboto popoldne se oglasi pesem, za pesmijo topla beseda, ki poganja v dušah nove sklepe in načrte. Kaj bi vse rade storile! Izrule bi plevel in nasadile v srcih vseh tovarišic cvetoči maj. Zadnje tedne nas mori šola, zato so naši sestanki skrajšani. Snujemo program za počitnice. Sredi junija pripravljamo akademijo z izvirno igro »Gospodična inštruktorica«. Vljudno vas vabimo, da nas obiščete. Prav vesele vas bomo! Izlet na Kurešček nas je poživil. O počitnicah komaj čakamo na take izlete. Saj veste, kako je v mestu dolgočasno poleti! Iz srca se veselimo Zingarice. Dabi le kmalu prišel avgust! Na zborovanju v Šmihelu se bomo srečale s sestrami iz vseh gimnazij. Takrat se bomo podrobno porazgovorile z vami in navdušile za novo delo! Na veselo svidenje!

Ljubljana. (Kongregacija pri sv. Jožefu.) Šestdeset iz nižje gimnazije nas je v kongregaciji pri sv. Jožefu. Zbiramo se ob nedeljah po šolski sv. maši v mali dvorani nad kapelo. Pri teh sestankih nam govori naš g. voditelj p. Paté. Z zanimanjem smo meseca marca poslušale predavanja s skioptičnimi slikami. Videle smo uboge misijonarje, koliko trpe, ko v daljni Indiji oznanjajo poganom Kristusov nauk. Ta predavanja so nas tako navdušila, da smo sklenile, da bomo odslej še bolj goreče molile za pogane. Vsako prvo nedeljo v mesecu se zbiramo v kapelici. Na prve petke pa imamo skupno sv. mašo in sv. obhajilo.

Kongregacija ima tudi evharistični in dramatski odsek. Pri evharističnem odseku sodelujejo skoraj vse kongreganistinke. — »Našo Zvezdo« zelo rade čitamo, pisati si pa še ne upamo vanjo. Za počitnice bi rabile primernih knjig. Zelo dobrodošla bi nam bila skupna kongregacijska knjižnica.

Kongregacijski koledarček bo izšel tudi letos ob začetku novega šolskega leta. Kupite ga vse!

»Naša Zvezda«, list za dijakinje. Izdaja jo škofijsko vodstvo DMK v Ljubljani (predstavnik in odgovorni urednik dr. T. Klinar). Izhaja dvakrat na mesec in stane za skupna naročila letno 7 din, za ločene naslove 8 din. Uprava je v Streliški ulici 12/II (Ljudski dom). Prispevki naj se pošiljajo na uredništvo (Poljanski nasip 52). Tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (Kramarič Jože).

Člane in članice dijaških

Marijinih kongregacij

opozarjamo na
glavno glasilo slovenskih
Marijinih družb:

na

mesečnik

»BOGOLJUB«

List je poln prelepih slik
v bakrotisku

*

Oglejte si zvezke v upravi:
JUGOSLOVANSKA TISKARNA
(pritličje)

Cena 20.— din na leto

Solske potrebščine

zvezke, papir, peresa,
ravnila in šestila, bar-
vice, črnila, svinčnike,
nalivna peresa itd. itd.

Šolske knjige

redne in pomožne,
leposlovje slovensko in
drugih literatur, slo-
varje, zemljevide, spise
o športu itd. itd.

si izberite v nakup pri

NOVI ZALOŽBI

Ljubljana, Kongresni trg 19

VSE ŠOLSKE POTREBŠČINE

za vse šole nudi v veliki
izbiri po nizkih cenah

knjigarna Mohorjeve tiskarne

Celje:
Prešernova 17
Ljubljana:
Miklošičeva 19

Vsak dijak dobi brezplačno seznam knjig Družbe
sv. Mohorja, v katerem so omenjene tudi šolske in
pomožne učne knjige. Posebej opozarjamo na cenen
knjižno zbirko »Cvetje iz domačih in tujih logov«

Pristopajte k

Prvemu delavskemu konsumnemu društvu v Ljubljani

in kupujte pri njem in pri nje-
govih podružnicah!

Kruh in slaščice

kupujte v parni pe-
karni in slaščičarni

DOLINAR FRANC

LJUBLJANA
Pred škofijo št. 11
Poljanska cesta št. 19

Pisarna Marijinih družb

Ljubljana, Streliška ulica 12-II (Ljudski dom)

ima v zalogi

značke, svetinje in svetinjice, trakove, diplome (sprejemnice), podobice, pravila, kongregacijske knjižice in vse tiskovine za dijaške in druge kongregacije

Za prireditve nudi igre

za fante (Henri Gheon, Mašna strežnika iz Santarema; Blondel von Rosenhag, Vitez naše ljube Gospe), za deklice (M. Elizabeta, O. S. U., Pod vplivom presv. Evharistije; Otroci Marijinega vrtca) in za dekleta (A. Floris, Marija iz Magdale; Sandro Cassone, Rdeči površnik; M. Fels, Izvoljena Devica)

Pisarna je odprta vsak delavnik od 10 do 12 dop. in od 5 do 6 pop. Tu se naročata tudi Naša Zvezda in kongregacijski dijaški koledarček

Najugodnejše kupite

v s e

**šolske,
pisarniške
potrebščine in
devocionalije**

(slike, kipe, podobice,
molitvenike itd.)

pri tvrdki

A. SFILIGOJ

Ljubljana, Frančiškanska ul. 1

Vsak dijak-
kongreganist
naroči in čitaj
svoje glasilo

*** Naša Zvezda ***

Plačaj naroč-
nino za vse
leto naprej!

